

TÉREY JÁNOS

Málnaföldek mindörökre

*Málnaföldek mindörökre,
A homokbucka tövében az erdő,
S te? Fiatalságod fogságában,
Apád idénymunkásaként.*

*Hajnali személyvonat
Elsárgult üvegén át nézed
A mindörökre szóló málnaföldeket.*

*Milyen intim, szobaszerű egy személyvagon.
Üveg alatt, fekete-fehér képeken a tenger.
Foltozott, fekete műbőr ülésen
Utaztok apád földjére, s a földről a piacra.
Szerelmedet úgy hívják, Malina.
Mutatóujjával nem csak a június
Beköszöntét jelzi, hanem
Az agrárium átmeneti uralmát is
Életedben. Jobb lenne, gondolod,
Ha a málna üvegtálcán érkezne
Asztalunkra; porcukorral púpozva,
Tejszínhabbal az édesszájúaknak,
Vagy anélkül az olyanoknak, mint te.*

*Ormótlan kerékpárját az útpadkán tolta
Apád. Átázott, elnehezült széldzseki.
Kit érdekelnek egy középkorú mérnökember
Földműves-nosztalgiai júniusban,
És egyébként? Mert a kamaszt aligha.
Malina tövises és Malina édes.*

*Málnaföldek mindörökre,
Málnaföldek mindörökre?
Még mit nem!
Szereted a málnát, de csak mint csemegét.
Számodra ez csupán muszáj-kertészet,
Muszáj-málna a kényszerített nyáron.*

*Bő tíz éven át takarosán teliszedett,
Kék rekeszek hű oszlopba rakva,
Oltárodra helyezve, szerelmem, Malina!*

*Miközben az osztálytársakat „Opatijába”
Röpítették szüleik a hajdúsági homokról,
Neked jutott a föld. Bő tíz éven át.*

*De jött a kegyelem a felnövésel együtt.
Megszabadultál. A vakációd ismét vakáció lett,
S a málnaföldek mindörökre elvadultak.*

*Ismét felbőitlen öröm a kert, a piac, a június.
Minden, ami zöld és nagyra nő.
Magadba sűrítve az örömet,
Mint a júniust a málna,
Akárbányszor kivirulsz.*

Az irgalmi negyedben

*Engem Isten alkotott,
És Isten nem teremt selejtet.
Ez egy keresztény kiképzőtábor,
Abol muszáj darócot viselned.*

*Ez egy üdvösségi verseny,
Amelynek kegyetlensége szórakoztat.
Mindennap kreatív imaséta a kertben.
Ostyá, barátom, a nyelveden olvad!*

*A Jézus Krisztusba vetett hit által
A szív körülmetélésében részesülsz.
Kamaszkorod pikkelypáncélját levedled.
Imareggeliken hízol. És bevülsz.*

*Kereszteseiddel ti csak álltok sziklaszilárdan,
Mint a kolostor az irgalmi negyedben.
Szaporít és hajszol titeket az Isten,
A széles mosolyú, elégedetlen.*

Életművészet

*Rezdületlen arccal
Lépni be az ajtón,
Olyan lelki nyugalommal,
Amilyennel csak
Egy luxemburgi
Első hegedűs képes*

*Betérni egy komótos
Csütörtök délután
A kedvenc
Sajtszaküzletébe
A főtér sarkán.*

„Csipkefa bimbója”

*A nevemet sokáig nem szerettem.
Az apámé, nagyapámé, dédapámé, ükapámé.
Sorminta, unalmas.
Sokalltam azt a már-már fizikai szenvedést,
Amelyet a Csipkefa bimbója
Kihajlott az útra kezdetű dal okozott,
Mert ugye: Arra ment Jánoska,
Szakajt egyet róla.*

*Voltak, akik nyerítettek ezen.
Utólag meg is értem.
Mások a helyemben kifejezetten
Élvezték volna saját keresztnevük emlegetését,
Ráadásul ennyire pozitív kontextusban,
Mint a bimbószakajtás.
Mit török föl vele jóleső magányomat.
Semmi közöm hozzá.*

*Mit sejtettem én,
Hogy olyan valódi tortúra vár rám,
Mint a János bácsi a csatában,
És bár csúfondáros szövege
Egyetlen ponton sem kínál
Lehetőséget az azonosulásra
(Sem a fűszállal, sem a kukacokkal nincs dolgom),
Mégiscsak kíméletlenül vetik majd be ellenem
Leleményes osztálytársaim;
És azt is ki kell majd bírni.*